

Pinksteren - A - 2020

Openingsgebed

God,
Jij die al wat is,
geschapen hebt en leidt,
Jij die door ons
genoemd mag worden: Vader,
aan Jou dragen wij in eerbied
dit samenzijn op.

Wij kunnen nu het brood
en de wijn niet samen delen,
maar we voelen ons wel verbonden
met Jou en met elkaar.
Jij die voor ons bent:
Vader, Zoon en heilige Geest.
Amen.

© 2013 Ed de Guzman

Inleiding (uit: Bijbel in 1000 seconden)

In het woord 'Pinksteren', kan men het Griekse woord voor vijftig (pentekostè) terugvinden, net als het Franse woord voor Pinksteren: 'Pentecôte'. In sommige streken van Vlaanderen spreekt men over 'Sinksen' (Bijvoorbeeld: de sinksenfoor). Dit woord werd afgeleid van het Franse 'cinquante', dat 'vijftig' betekent. Want Pinksteren wordt gevierd op de vijftigste dag na Pasen en sluit zo de paastijd af. In de Bijbel is 'vijftig' een getal dat 'volheid', 'vervulling' oproept.

Christenen vieren met Pinksteren de doorbraak van de heilige Geest bij de leerlingen van Jezus. Hierdoor vonden ze de durf en de kracht om over Jezus te spreken en te handelen zoals Hij dat deed.

Lezing: Johannes 20, 19 – 23 (NBV)

Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar; ze hadden de deuren afgesloten, omdat ze bang waren voor de Joden. Jezus kwam in hun midden staan en zei: 'Ik wens jullie vrede!' Na deze woorden toonde hij hun zijn handen en zijn zijde. De leerlingen waren blij

omdat ze de Heer zagen. Nog eens zei Jezus: 'Ik wens jullie vrede! Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit.' Na deze woorden blies hij over hen heen en zei: 'Ontvang de heilige Geest. Als jullie iemands zonden vergeven, dan zijn ze vergeven; vergeven jullie ze niet, dan zijn ze niet vergeven.'

Waarheen zou de geest waaien?
Waarheen zou hij(?) ons vandaag voeren?
Op een Pinksterdag mogen we ons die vraag wel stellen.
Misschien doen Christenen er zelfs goed aan zich elke dag – en elke daad – die vraag te stellen. En in de bijzondere tijden die wij momenteel beleven wordt de vraag alleen maar aandringender: Waarheen zou de kracht van Gods goede, levengevende Geest ons willen stuwten?

Ik zal jullie het antwoord helaas schuldig moeten blijven.
Waarheen de Geest waait, weet ik niet
– niemand weet waarheen de wind blaast.

Maar ik weet wel waar hij vandaan komt.
Ik weet waar hij zijn oorsprong vindt.
Hij wordt geboren 'uit Vader en Zoon'.

Hij vindt zijn begin in een God
die uit pure liefde
creatief is
en ademt – in en uit.
Hij ademt doorheen zijn schepping
– en die gaat leven (Léven eigenlijk).
En hij gaat door, doorheen de daden
van een mens
die zó menselijk was
dat de Goddelijke Liefde tastbaar werd – en wordt.
Zo wervelt hij mensen samen,
mensen die gemeenschap vormen:
leven ontvangen en geven – adem in en uit,
zorg willen hebben voor elkaar,
daad-werkelijk (veeleer nog dan met woorden),
mogen elkaar tot last zijn.

Dáár wordt Geest geboren
en wervelt de wereld rond.

Tot hij ook ons bereikt
anno 2020,
mensen die zich de vraag stellen
waarheen die Geest hen voeren zal.

Neen, wéten zullen we niet
wat er met ons gebeurt
als wij ons laten omwervelen
door die Ademkracht.

*Maar bespeurend waar hij vandaan komt
beginnen we iets te vermoeden.*

*Hij zou ons wel eens kunnen brengen
naar oorden van Léven (Léven eigenlijk, dat is leven dat volop bruist)
en liefde (Liefde eigenlijk, die wars is van éigenliefde).
Het zou wel eens kunnen gaan
over creatief zijn: iets moois maken van het gegevene
(zelf begon hij met niet meer dan een homp aarde);
over ademen: diep en vrij de levensstroom binnenlaten (en durven weer
loslaten);
over schepping, een wereld waar het goed is om leven, respectvol voor
elke mier en morzel;
over heel concrete daden, aan mede-mensen besteed, de 'kleine
goedheid' (gelukkig zo klein, dat ze zich door geen enkele grens laat
tegenhouden);
over tastbare liefde (goed wetende dat wij óók fysieke mensen zijn);
over mij durven laten meeslepen in een wervelend avontuur, alle
controle verliezend, alleen mij overlatend aan de goddelijkheid van dat
avontuur;
over geven en ontvangen (mijn leven 'heb' ik niet; het bestaat alleen in
dit wisselend getij);
over zorg dragen (ook letterlijk dragen), denken en doen: jij mag mij tot
last zijn, jij mag een hap uit mijn hart nemen;
...*

*Het lijkt te gaan in de richting van loslaten
wat mij en mijn medemens belemmert om te Léven
en dus over loslaten van angst en kramp,
om te Léven in vertrouwen
op dat wervelende Godsavontuur.
Als onze God een God van Léven is,
dan kan dit niet alleen gaan over gisteren.
Dan is dit ook te zien, te hóren, te tásten vandáág
... en morgen.*

*Een Christen
die wil leven in de Geest
kan zich elke dag – elke daad – de vraag stellen:
vanuit welk levensgevoel zal ik nu doen wat ik te doen heb:
vanuit angst? of vanuit vertrouwen?*

*Als ik volmondig 'ja' kan zeggen op het laatste,
zullen wij volademen met Jezus' vrede, beloofd aan zijn leerlingen
en Léven!*

Lied: 🎵 133 Voor het licht (Huub Oosterhuis – Tom Löwenthal)

Die ons voor het licht gemaakt hebt
dat wij **leven**:
spreek licht,
wees hier aanwezig in uw naam:
Ik zal er zijn.

<https://www.youtube.com/watch?v=ZWNOMLfL2yI>

Bezinning (pr. Wouter)

Door vertaalkwesties valt het niet op, maar wat er hier in het Evangelie gebeurt, is quasi identiek aan het scheppingsgebeuren: Gods/Jezus' Adem blaast over de schepping/mens in verwarring en hij wordt levend. Gods Ruach – adem, wind, geest, kracht, vuur, stuwing, ... – schept, geeft geest aan materie, geeft Léven aan leven.

Gesloten deuren, angst (dat zijn gesloten gedachten) of verwarring kunnen hem duidelijk niet tegenhouden. Daarvoor is Gods liefde en zijn verlangen dat de mens er zich zou laten in meeslepen wellicht te groot! Waaiend/laaiend breekt hij ons open ...

En dan spreekt Jezus twee woorden die we hier niet zo direct zouden verwachten:

Vrede! Midden de storm en verwarring? Ja dus! De Vrede die het 'leven in Gods Adem' geeft, gaat níet over 'stormloosheid' (dat zou geen leven zijn!). Het is een Vrede die zich laat voelen in de hechte grondigheid waarin wij mogen Léven, wat het leven ons ook brengt.

Vergeving! Verrassende verbinding. Maar wellicht gaat het juist om die verbinding: Gods Adem stuwt ons naar elkaar, sloopt scheidingsmuren, wíl verzoenen ... Dan pas kunnen wij Léven.

Zegenbede

Moge de Krachtige en Tedere
dicht bij ons zijn de komende dagen
en alle dagen in ons verdere leven.
Moge Zij/Hij onze ogen openen
opdat wij onverschrokken en met ontwaakt hart
ons leven leiden vanuit liefde.
Moge de weg ons tegemoet komen
de wind in onze rug zijn
en de zon op ons gezicht schijnen.
Moge ons diepste wezen,
God in ons leven,
ons daarbij kracht en tederheid schenken en vrede.
Amen.

